

TEKSTI: JUTTA KOIVULA

KUVAT: BRITA DAHLSTRÖMIN ALBUMIT JA JUTTA KOIVULA

Brita Dahlström

- aikansa huippu-urheilija

Brita Dahlström menestyi varsinkin 1960-luvulla loistavasti koti- ja ulkomaisilla esteradoilla. Hän voitti kaksi kertaa Suomen mestaruuden ja peräti viidesti Turun maljan.

Brita Dahlström ja hänen viimeinen oma ratsunsa Winnetou Ruskeasuolla.

Brita Dahlström ratsasti pitkälti yli 80-vuotiaaksi asti päivittäin. Ratsastus loppui siihen, kun "Inkkari" eli Winnetou jouduttiin lopettamaan.

Harrastus oli alkanut 1930-luvulla Britan ollessa alle kymmenvuotias.

Brita ratsasti alkuvuodet vanhalla Hippodromilla, joka oli nykyisen vanhan messuhallin paikalla.

- Siellä oli maneesin lisäksi ulkokenttä ja teimme myös pitkiä maastolenkkejä Taliin ja muualle.

- Tallimestari Maluk piti kovaa kuria, tallissa piti liikkua hiljaa ja hevosiin ei saanut edes koskea ilman lupaa. Siihen aikaan suurin osa ratsastajista oli aikuisia, meitä lapsia oli vain muutama.

Nuori Brita oli sangen innokas ratsastaja, jonka harrastus vei pian mukanaan.

- Pääsin vähitellen kävelyttämään yksityishevosiä silloin kun niiden omistajat eivät itse jaksaneet tulla ratsastamaan. Siinä sai hyvää kokemusta.

Ratsastustalleilla vallitsi kurista huolimatta erinomainen henki.

- Meillä oli paljon erilaisia näytöksiä. Kilpailuita järjestettiin melko paljon ja olin noin 10-vuotias kun sain ensimmäisen ykköspalkintoni, Dahlström kertoo.

Dahlström oli 1930-luvulla Suomen Kenttäratsastusseuran menestyneimpiä junioreita. Tuohon aikaan Suomessa ei ollut juurikaan ratsastusvalmentajia, ainoastaan muutama opettaja.

- Torsten Elfving oli aivan suurenmoinen kilparatsastaja ja hän auttoi minua paljon.

- Myös Folke Grönvall opetti minua tuohon aikaan.

Brita Dahlström esiintymässä vanhan Hippodromin näytöksessä. "Tuo oli varsinainen sirkushevonen, se osasi monenlaisia temppuja", Brita muistaa. "Lucanderin aikana siellä järjestettiin paljon erilaisia näytöksiä."

"Turkulaiset eivät oikein tykänneet minusta, kun voitin Turun Maljan omakseni vuonna 1964 ja he joutuivat ostamaan uuden"; muistelee Brita Dahlström. Dahlström voitti maljan vuosina 1962-1966.

Romi-koira pitää Brita Dahlströmille seuraa. Romi on rodultaan länsigöötanmaanpystykorva.

1.

2.

3.

Sota-aikana hevossairaalassa

Brita oli noin kaksikymmenvuotias, kun Suomi joutui sotaan.

- Ilmoittauduin vapaaehtoiseksi ja kävin kurssin hevosten lääkinnästä. Siellä kanssani oli muun muassa Eva Wrede.

- Meidät lähetettiin rintamalle Kintauksen hevossairaalaan.

- Matkustin lottana junalla, ja jo matkalla meidän piti kaikkien poistua junasta, kun sitä ammuttiin. Makasimme pitkään metsässä ennen kuin pääsimme jatkamaan matkaa.

- Hoidimme rintamalla loukkaantuneita hevosia, teimme niille kaikkea muuta paitsi leikkauksia. Usein kävi niin, että terveeksi hoitamamme hevonen palasi takaisin jo parin päivän päästä loukkaannuttuaan uudestaan.

1. Laakson kenttä vuonna 1938. Upouusi katsomo on juuri valmistunut.

2. "Sans Soucis hyppäsi tosi vahvasti, sen hyppyissä oli vaikea seurata mukana", Brita Dahlström kertoo.

3. Brita ja hänen miehensä Nils Dahlström hevostensa kanssa laitumella Ruotsin Strömsholmassa.

Aikuisena oma hevonen

- Sain oman hevosen vasta mentyäni naimisiin, Brita Dahlström kertoo.

- Sitä ennen ratsastin myös Ruskeasuolle, jonne oli avattu uusi ratsastuskoulu. Opettajana oli K.O. Andersson-Blondy.

- Osku oli hyvä opettaja ja äärimmäisen oikeudenmukainen. Kun hän jakoi meille hevosia kilpailuihin, hän piti aina huolta siitä, että kaikki saivat vuorotellen mennä "hyvillä" ja "huonoilla" hevosilla.

- Ensimmäinen hevonen meille tuli ihan hassulla tavalla. Olimme istumassa iltaa Torsten Elfvingin luona, kun hän ehdotti, että ostaisimme Karma-nimisen hevosen. Mieheni sanoi, että ilman muuta, jos se tulee sisälle tänne asuntoon. Elfving soitti tallipojalle ja herätti tämän ja niin vain hevonen käveli sisälle hänen asuntoonsa, Dahlström nauraa.

- Myös Sans Souci tuli minulle vähän vahingossa. Olin kilpailemassa Ruotsissa, kun Hans Günter Winkler ryhtyi tarjoamaan minulle hevosta. Sanoin, etten halua niin hienoa ja vaikeaa hevosta.

- Seuraavana aamuna kun olin ratsastamassa, Winkler tuli kuin sattumalta ratsastamaan samaan aikaan ja kysyi, haluanko kokeilla hevosta. No minähän halusin, ja samassa Winkler alkoi laittaa meille esteitä. Sans Souci hyppäsi kuin enkeli, vaikka esteet olivat kamalan suuria, Brita Dahlström muistaa.

- En vieläkään oikeastaan halunnut hevosta, mutta mieheni päätti kuitenkin ostaa sen. Se oli hirveän vaikea hevonen ratsastaa, kaikin puolin hankala, vaikka se oli hyvin koulutettu.

- Kyllähän minä sen kanssa menestyin, mutta välillä oli niitäkin päiviä ettei se vaan hypännyt ja sille ei mahtanut yhtään mitään.

Toinen menestysratsu Barbara löytyi sekini Ruotsista.

- Sain valita erään ratsastajan kahdesta hevosesta, ja Barbara oli se, joka miellytti minua enemmän. Myöhemmin, kun kilpailin Strömsholmassa ja hevonen kieltäytyi vesiesteellä, hevosen entinen hoitaja tuli kertomaan minulle, että Barbara oli mennyt aiemman omistajansa kanssa pahasti nurin vesiesteellä. Tätähän minulle ei ollut kaupanteossa kerrottu. Kyllä Barbara myöhemmin hyppäsi vesiestettä, mutta asian kanssa oli pitkään ongelmia.

Barbara voitti yhden Suomen mestaruuden myös Aarne Vartiaisen ratsastamana.

- Putosin hevosen selästä ja jalkani meni poikki juuri ennen mestaruuskilpailuja. Päätimme sitten, että Vartiainen saa ratsastaa hevosella. Sanoin ehdoksi sen, että raippaa ei saa käyttää. No, hän käytti kuitenkin raippaa kerran ja pudotti juuri sen esteen. Hän soitti minulle ja kertoi erehdyksestään.

Brita Dahlström asui aikuisena monta vuotta ulkomailla, lähinnä Ruotsissa ja Saksassa.

- Ruotsissa valmentauduin sikäläisten kanssa armeijan ratsastuskoululla. Lisäksi olin Saksan Warendorfissa eversti Brinkmannin luona kolmena vuonna muutaman kuukauden.

- Saksasta muistan yhden hauskan tapauksen. Olin Brinkmannin kanssa kentällä ratsastamassa, kun eräs pikkupoika seurasi ratsastusta vähän salaa kentän laidalta. Eversti Brinkmann huomasi hänet ja sanoi, että hän saa tulla lähempääkin katsomaan. Pikkupoika oli Hugo Simon, josta sittemmin tuli suuri kansainvälinen tähti.

Dahlström oli tuohon aikaan ainoa vakituisesti ulkomailla valmentautuva ja kilpaileva suomalaisratsastaja.

- Palasin takaisin Suomeen vuonna 1972 mieheni kuoleman jälkeen.

Valmennus ennen ja nyt

Brita Dahlström kertoo, että Suomessa on vasta viime vuosina valmentauduttu yhtä tehokkaasti kuin Saksassa jo 1960-luvulla.

- Opin siellä, miten paljon täytyy tehdä töitä jotta menestyisi. Aiemmin täällä Suomessa ei kiinnitetty riittävästi huomiota hevosten koulutukseen.

- Harjoittelin hevosillani todella paljon kouluratsastusta ja olin tarkka siitä, että niitä kaikkia pystyi aina ratsastamaan tavallisella nivelkuolaimella. Kilpailin myös välillä koulua ja se oli hauskaa, vaikka olenkin aina ollut esteratsastaja.

- Yleensä hyppäsin hevosilla kerran viikossa, tein pari kertaa viikossa kuntolaukkaharjoituksia ja sen lisäksi harjoittelin koulua. Käytin harjoituksissa paljon kavaletteja sekä kävin hevosten kanssa kiipeilemässä aina kun mahdollista. Hevoseni olivat aina hyvässä laukakunnossa ja jaksivat kilpailussa hyvin.

- Ratsastin ulkona aina kun mahdollista ja talvisin käytin hyväkseni lunta. Lumessa ratsastaminen on hevoselle erinomaista voimaharjoitusta.

- Kavalettityöskentelyä pidettiin aiemmin hyvin tärkeänä. Oli ilo kuulla, että Ingrid Klimke painotti Suomessa käydessään tätä asiaa. Tunsin hyvin hänen isänsä Reiner Klimken.

Dahlström käy edelleen usein seuraamassa kilpailuja. Hän piti pitkään Ruskeasuolla hevostaan Noora Pentin hevosen vieressä ja on seurannut myös Nooran uraa kiinnostuneesti.

- Noora on edistynyt valtavasti niistä ajoista.

- Kosketus lajiin on edelleen olemassa eivätkä tieto ja kokemus häviä mihinkään. Tiedän yleensä jo etukäteen, miten radalla tulee käymään sen perusteella miltä hevonen näyttää verryttelyssä.

- Esteradat ovat muuttuneet valtavasti minun aktiivijajostani. Onneksi puomit ovat kevyempiä ja putoavat helpommin, niin hevoset eivät satuta itseään niihin.

- Se, mihin pitäisi kiinnittää enemmän huomiota, on harrastuksen monipuolisuus. Nykyajan lapset jäävät monesta hauskaasta paitsi, kun he erikoistuvat liian aikaisin johonkin ratsastuslajiin. Hevosten kanssa täytyisi päästä myös maastoon pitämään hauskaa. Mitä monipuolisemmin niitä valmennetaan, sitä tottelevaisempia niistä tulee. ♦

**- turvallinen ja luotettava kuljetus
hevosellesi Euroopassa -**

**358 40 760 8560 Nina Dunder
horsecourier@gmail.com**

www.horsecourier.com

